

Algun pensament fugisser arriba a la meva ment. Intento mantenir-me ferma com una roca encerclada d'ones amenaçadores. Els meus muscles s'esfumen i es fonen pesants sobre l'estoreta. Tinc la sensació que les meves vèrtebres són com les notes del teclat d'un piano i amb la meva visió interior vaig tocant lleugerament cadascuna d'elles amb els dits, en direcció al clatell, experimentant cada vegada més calidesa i relaxació.

Ja gairebé no sento la suavitat de la manta d'angora que em tapa i escolto lluny i molt tènue la veu de la mestra de ioga, que ens convida a fer un viatge enrere que ens traslladi de nou al ventre de la nostra mare a fi que ens sentim protegides i reconfortades en aquell espai de pau i de silenci.

M'endinso profundament en les aigües de les teves entranyes i em deixo acaronar i gronxar subtilment amb l'escalfor del teu cos.

Torno a percebre el lligam d'unió del cordó umbilical. De fet mai l'hem perdut, aquest lligam. És com si el dia del meu naixement no l'haguéssim tallat, perquè la nostra relació sempre ha estat especial, quelcom més que la d'una mare i una filla.

Viatjo en el temps barrejant emocions, tot recordant quan vàrem decidir que jo vingués a Espanya a acabar la carrera de Dret que estudiava.

-Podràs enriquir-te tot endinsant-te en una nova cultura, ampliant coneixements i desenvolupant els teus projectes des d'aquell país - em deies.

Amb les teves paraules plenes de poesia, em vas acabar de convèncer que això seria el millor per a mi. Pensaves que amb el meu caràcter despert em seria fàcil relacionar-me i guanyar-me la confiança de la gent.

Et mirava agraint interiorment els teus bons consells que volien el millor per a mi, malgrat que una expressió melangiosa, un somriure nerviós i els ulls humits, et delataven, et costava allunyar-te de mi.

I amb decisió, vaig arribar a Catalunya procedent de l'Equador, tenint-te molt lluny però també molt a prop. Afortunadament les dues empràvem les noves tecnologies per comunicar-nos i no transcorria un instant que no ho féssim i sabéssim l'una de l'altra.

L'assossec d'aquests instants de la classe fruit del plaer de tornar a nedar amorosida en els teus fluids, emmudeixen el temps present i segueixo recordant...

Em trobava a gust en aquesta ciutat que em va acollir amablement. Els amics, els professors i els companys del despatx on treballava en investigació, així m'ho feien sentir. Esgarrapava temps per conèixer tots els indrets i fins i tot aprendre la llengua del nou país per poder-me integrar millor.

Temps més tard em va atrapar l'amor. "L'Amor de la meva vida."

Quantes nits de diàlegs, de confidències i complicitats, explicant-te com n'era de guapo i afectuós i com l'estimava.

Reconeixia l'acceptació dels meus elogis envers ell, en l'afectuositat de la teva mirada, en la transparència de la llum del teu rostre en la musicalitat de la teva veu en comprendre que era feliç. Brollaven espurnes de joia a l'entorn de les nostres vides.

Fèiem plans, els compartíem i res feia pensar en aquell dijous d'aquella maleïda Setmana Santa, en què rebria la notícia més amarga de la meva existència.

Molt il·lusionats, ell i jo acabàvem d'arribar a Madrid, amb el desig de gaudir d'uns dies d' esbarjo. Passejàvem pels carrers del casc antic atapeïts de gent, t'enviava fotografies de tot el que anàvem descobrint, rialles, vivències, opinions... i de sobte tot s'enfosquí en rebre ben entrada la nit, la trucada d'un familiar que em comunicava el teu greu estat de salut després d'haver sofert un desmai sobtat, provocat per un fort dolor.

Tota aquella felicitat quedà truncada a l'instant, va ser com si rebés un cop de falç sec i precís com el dels segadors quan tallen les tiges del blat.

L'angoixa imperava silenciosament en l'ambient, els segons eren interminables, el suplici bramava eriçant tots els meus instints mentre els missatges del mòbil em confirmaven que una infecció general t'anava paralitzant els òrgans interns.

A la matinada, a trenc d'alba, quan l'esclat del dia i les primeres clarors es deixaven entreveure, em van notificar el teu traspàs.

Atordida, confusa i sense saber com, em vaig trobar a dins d'un avió envoltada per veus estranyes, ofegada pels meus plors que no cessaven. Cada llàgrima era com la d'una fera enrabada mossegant amb els ullals punxeguts, torbant-me l'ànima.

Pel davant catorze amargues hores de fragilitat, de tremolor, sumades a la incomprensió d'aquella absurda realitat que em negava a admetre.

Ja no et trobaria... ja no m'esperaries com sempre, ja no escoltaria mai més la calidesa de les teves paraules...

-No, No, No! - no pot ser el que m'està succeint, em repetia una i altra vegada, implorant a tot l'univers perquè conspirés i em demostrés que tot el que passava només era un malson.

Ha transcorregut un any des d'aquell trist esdeveniment, però en mi no has mort encara, l'essència i la saba de les arrels que ens unien segueixen vives.

Els minuts s'escurcen, aviat la veu de la mestra es confondrà amb el suau "mantra" que sona i posarà fi a la classe d'avui per a mares gestants. No voldria que s'acabés, em sento tan bé impregnant-me de tu!

Començo a cercar l'aquí i el ara, a fer-me conscient de les parts del meu cos i em poso les mans dolçament damunt el ventre.

Sé que, ELLA, també neda confortablement dintre meu. Amb una respiració profunda li envio l'energia de les nostres confabulades ments. Una part de tu i una part de mi ja creix en el meu món interior. Es fa sentir, la noto, la percebo.

La nostra història perdura en el temps i frueixo en aquests darrers instants de relaxació d'una immensa alegria.

Poc a poc vaig canviant de postura, em deixo caure delicadament cap el costat dret i recolzant curosament les mans al terra, em poso drete.

Un ample somriure il·lumina el meu rostre, "Namasté" així és com ens saluda la mestra acomiadant-nos fins al proper dia.

Acluco els ulls i sospiro.